

om, at der er gjort megen Skade ved dette Stenfiskeri, og at der ogsaa i Fremtiden vil blive gjort megen Skade, hvis der ikke sættes en Bom derfor. Vor nuværende Lov om den Sag er absolut uheldig, og vanskeligere vil det endnu blive, hvis der ikke fra Statens Side kan ydes Lodsejerne nogen Hjælp, saaledes som det hidtil er sket gennem Krydstoldvæsenet. Ejerne staa aldeles værgeløse over for Stenfiskerne; de kunne muligvis gaa ud i en Baad og formaa dem til at flytte, men som Regel ikke længere end hen til Naboen. Det vil være i alt Fald meget vanskeligt at faa nærmere Kending paa Stenfiskernes Baade, saa at man kan næsten aldrig komme til at overbevise dem om, at de have begaaet noget ulovligt. I og for sig er det ikke saa ringe en Skade, der gøres af disse Stenfiskere paa vore Kyster, og i alt Fald maa det erkendes at være i højeste Grad ærgerligt for Lodsejerne at se paa disse Stenfiskere, naar de mange Gange selv have bortgivet den Fordel, de havde i Retning af at tage Sten og Grus op.

Med disse ganske korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget og at henstille til den højtærede Minister, om vi ikke kunde faa noget i Retning af det, som det ærede Medlem udtalte sig om, nemlig et Kyst- og Søpoliti, der kunde gavne i den Retning, som han og jeg have udtalt os om.

Steffensen: Ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag. Det har en væsentlig Interesse, nu da vi staa over for Krydstoldvæsenets Nedlæggelse, at dvæle lidt ved Grunden til, at det i sin Tid blev oprettet. I Begyndelsen af forrige Aarhundrede fandt der et stærkt Smugleri Sted paa Jyllands Vestkyst og over Kongeaaen. Paa Vestkysten udsmygledes der Huder og Skind og jydsk Uld, som der den Gang var Udførselstold paa. Ved Toldgrænsen mod Syd indsmuglede man stempelpflichtige Varer, Manufakturvarer og Brændevin fra Slesvig. For at hemme dette Uvæsen, skærpede man Tilsynet i Land baade paa Jyllands Vestkyst og ved Sydgrænsen. Det hjalp ogsaa paa disse Steder, men førte i øvrigt kun til, at Smuglerne søgte over paa Østkysten. Der tænkte man ogsaa paa at forøge Opsynet, men opgav det igen, da man fandt, at det vilde blive for kostbart. Saa var det, at en Toldinspektør i Rudkøbing bad om Tilladelse til at samle nogle af de Baade, man havde paa de forskellige Steder, for med dem at iværksætte en

mere omfattende Patrouillering ud over flere Tolddistrikter og saaledes komme Smugleriet til Livs. Det fik han ogsaa Lov til. Det viste sig da, at det var en heldig Maade at optræde over for Smuglerne paa, hvorfor man i 1824 udvirkede en kgl. Resolution, ved hvilken Krydstoldvæsenet oprettedes. Dette var altsaa oprindeligt kun bestemt til Toldopsyn paa Østkysten af Jylland, noget, som ogsaa fremhæves ikke blot i Budgettet af 1841, men endnu i Finansloven for 1851. De Smuglerier, der førte til dets Oprettelse, forsvandt imidlertid fuldstændig med den forandrede Toldlovgivning, idet man afskaffede Udførselstolden og ophørte med at have stempelpflichtige Manufakturvarer, ligesom der indførtes Brændevinsskat i Slesvig, saa at ikke enhver længere skattefrit kunde brænde saa meget, han vilde. Dermed forsvandt egentlig ogsaa Eksistensberettigelsen for Krydstoldvæsenet. Det blev imidlertid ved at bestaa. Ja, det udvidede endog sin Virksomhed til at omfatte Øerne, jeg ved ikke, med hvilken Hjemmel. Der maa vel den Gang have været nogen Trang til at bibeholde det, siden det ikke nedlagdes. Nu er Forholdet imidlertid, som ogsaa den højtærede Finansminister bemærkede, det, at de Smuglerier, der er Tale om, ere ganske betydelig formindskede ved Indførelsen af Dampskibsfarten. Der er ingen af dem, der fare med Dampskibe, som have Tid til at drive Smugleri, og der er i det hele taget ikke saa meget at vinde ved dette, at det drives i noget større Omfang. Jeg antager derfor, at man maa give den højtærede Minister fuldstændig Ret i, at der er ikke Grund til at beholde Krydstoldvæsenet længer.

I Forbindelse med Krydstoldvæsenet staaar imidlertid et Spørgsmaal, der er berørt af de to foregaaende Talere, nemlig Spørgsmaalet om et Søpoliti. Den første ærede Taler (Carstensen) tog dette Udtryk i en meget vid Betydning, og jeg tror rigtignok, at af hvor stor Interesse Spørgsmaalet derom end er, er det større end, at det kan medtages her ved denne Sags Behandling. Derimod berørte det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt Laurvig) en anden Virksomhed, som man har ment, at Krydstoldvæsenet til en vis Grad skulde have udøvet, nemlig Tilsynet med, at Stenfiskerne, det vil sige dem, der fiske Sten, Sand og Grus o. s. v., ikke blive for nærgaaende. Jeg ved nu ikke, om Krydstoldvæsenet har gjort nogen væsentlig Nytte paa dette Omraade. Jeg